

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinum Novvm

**Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob**

Basileae, 1628

B

[urn:nbn:de:bsz:31-107465](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107465)

Item, conventum, sepe apud Ioseph. Συμβασίω, compositionis desiderio tenent, apud Thuc.

Συμβατικός λόγος, apud Thuc. & Plot. sermo de pace componenda, Συμβατικός, q. d. pacificatorie, Plur. Συμβατικῶν λόγων, ut συμβατικῶν, apud Thuc.

Decomp. Α συμβατικός, qui compositionem non admittit, qui a pacificatione est alienus, Plutarch. Ἐ ἀσύμβατα. Greg. quæ dissident. Item non contentiens, non congruens, incoherens, Ἀσύμβατος, alieno a compositione animo, Plur.

Δυσσυμβατός, ægrè coiens seu conveniens, ægrè sociabilis, Plur. Συμφ. 4.

Ἐπὶ συμβαίνω, q. d. super accido, in super accido. Bud. exp. postea accido, accedo, ut qualitas substantia. Basil. vide Themist.

Παρασυμβαίω, idem quod συμβαίω. Luc.

Υπερβαίνω, transgredior, praetergredior, transcendendo. Herodot. ὑπερβάντες Ἰσθμῶν, turrim transcenderunt. Ingitur tamen potius accipi, ut Chrysof. τὰς ἡμέρας ὑπερβάντες. Apud Arr. autem lib. 6. cum ἔχῃ habetur, ὑπερβαίνοντες ἔχῃ τείχη, muros transcendisse, & ita pervenisse in urbem. Et peculiariter pro ascendere suggestum, ex Aristoph. Conc. Eit etiam excedo, supero, ut ὑπερβίβω πάλιν ἀθύρσις. Plur. in Nama, omnem absurditatem excessit. Genit. Enam habet pro supero, antecello, praesto, ut τὴν ἑτέραν ζών ὑπερβίβωκιν ἐν Σπυρῶ. Aristot. de mundo. Ὑπερβαίνοντες, dies intercalares. Bud. ex Maer. Idem ὑπερβαίνω, exponit etiam praeterco, apud Aeschinem.

¶ Item transitio, i. non dico, Iocor.

Υπερβαίω, pro quo Υπερβαίω apud Poetas, transgressio. & membris delictum, Hesiod. ὑπερβαίω ἀλλοίω.

Υπερβατός, qui transcendendi seu transitu potest. Sed ὑπερβατός, à Rhetor, dicitur tractus verborum ordo, quæ quasi transcendant. vide Fab.

Υπερβατικός, exp. in transitu, in transcurso, i. de functione, perfunctione. Hippocr.

Υπερβαμῶν, supergredient. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. Υπερβαμῶν τὸ ἀσύντακτον, non iusto passu gradum progredi, sed transultare aliquem locum. Ammon. in Aristot. Categ.

Υπερβαίω, (q. d. subgredior.) descendendo, unde ὑπερβαίω subesse & inferiorem esse. unde ὑπερβαίω apud Hermog. subest secundatum est id est minus principium est: vel, tanquam species est sub genere, vel est tanquam fundamentum. Et apud Platonem, ὑπερβαίω, descendere, i. decretere, inferius esse. & apud Suidam, inferiori conditione esse. Item apud Dionem Areopagitam, ὑπερβαίω, cum gen. inferior, cui opponit ὑπερβαίω, i. e. superius. ¶ Item pro retrogradi apud Gal.

Υπερβαίω, subucula, subligaculum. Helych. ¶ Pro basi ponitur apud Areop. in schol.

Υπερβαίω, ἢ τὸ, sulciū, vel potius solum, ex Xen. Apom. 1.

Υπερβαίω, ἢ, idem. Cyril. Exponitur etiam fundamentum & scabellum, Quidam exp. etiam subellium.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

Υπερβαίω, scabellum. Helych.

τίπος ἀδελφῶν παίδων. Sic & Dei templum ἀδελφῶν sibi esse dicit Theodosius apud Theodoretum, quod ipse etiam fecit. Hinc & ἀδελφῶν, substantivè positum apud Plot. in Probl. pro ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν ἑδωκέν. ¶ Item desertus, desolatus. Suid.

¶ Ἀδελφῶν ἰλασθῶν, non inita ceruus. Luc. Idem ἰππῶν ἀδελφῶν, vocat quibus nondum quis incedit.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, dicitur à Plat. animal terrestre, quod terram (solidum elementum) calcet. Alibi ἑρεθιστικῶν appellat.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, F. ἰππῶν, incedo per aerem, gradior per aerem. Aristoph. in Nab.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, per aethera incedo, Luc. Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, idem in Epigr.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, id. per spinas seu sentes gradior, q. d. spinigradus. ut ἀκαθόρα ἵππῶν, in Anth. epigr. in fact. gen. ἀκαθόρα τῶν ἀκαθόρα τῶν ἀκαθόρα.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, ἢ, summis pedum digitis gradior, in digitos attingor. Luc. Item superbe incedo, apud Suid.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, exp. scanonus, ex Vitruvio.

Ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, amarigradus, apud Athen.

Βυρβαίω, per colles gradior seu incedo.

Δυσρβαίω, arbores scando. Epigr.

Δυσρβαίω, qui difficulter adiri aut scandi potest, imperius, Herodian. lib. 4. Δυσρβαίων substantivè neut. gen. adendi seu transcendendi difficultas apud eundem lib. 2.

Δυσρβαίω, difficultem aditum aut transitum facio, XE. Ἐγχεύω, ἢ, hydraulica organa quæ aquam ibidentia tandem movent sigilla cæteraque, quæ delectationibus oculorum & aurium sensus blandiuntur, teste Vitruv. lib. 10. c. 12.

Ἐλεσβαίω, qui per palodes graditur. Aeschyl.

Εὐβαίω, qui facile adiri aut transiri potest, peruenus. Xen.

Ἠλίβαίω, tam altus aut profundus ut ab eius accessu abertes ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν ὄψιν ἀποτυχεῖν βιάται, Eust. vel tam altus ut soli vni perueni sit. Ἠλίβαίω τῶν Ἠλίβαίω τῶν Ἠλίβαίω. Sic ἀλίβατον ὄψιν apud Apoll. lib. 2. Et apud Eurip. in Hippol. Ἠλίβαίω τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν ἡμίμων.

Ἰπποβαίω, qui equum conscendit. apud Herodot.

Ἰπποβαίω, idem.

Decomp. Τετραποδαίω, qui quadrigis vehitur.

Κραβαίω, qui cornuum adinvenulo scandit. Hel.

Κραβαίω, idem.

Κραβαίω, positum sua serie huc transfer.

Κραβαίω, qui per precipitia & loca prærupta ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de funambulis & petamistis. Naz. Dicitur & κραβαίω.

Κραβαίω, qui incunt iumenta in Pand. Bud.

Λοιβαίω, q. d. Ιπποβαίω. Apud Athen. lib. 7. piscis nomen est.

Λοιβαίω, ἢ, via publica & vehicularis: à populi per eam comitantis frequentia. Helych.

Λοιβαίω, idem quod λοιβαίω. Helych.

Λοιβαίω, sylva in qua lupi morantur. Helych.

Ναυβαίω, qui naue conscendit, qui naue vehitur. Soph. in Aiac.

Ναυβαίω, qui nctuis seu senibus nerucis inambulat. Iul. Firm. funambulus.

Ἐρεθβαίω, qui in sicco ambulat. Athen.

Ὀνοβαίω, quæ asinum conscendit, eoque vehitur. mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, & saxo imposta omnibus proponebatur: indeque asino imposta per civitatem vehebatur, qua infamia notata, ὄνοβαίω appellabant. Erasim. in Chil. ex Plot.

Ὀνοβαίω, asinum admittit, i. scio ut asinus equam ineat. Xen. de re equ. ἢ ἰσκαλὶ ἀπαιροῦσι πρὸς τὴν ὄνοβαίω τῶν ἀπαιροῦσι οὐδὲ βαίω τῶν, ubi transivisse capitur. Pollux autem neutiliter dicit de ipsis asinis equas in eunibus, lib. 5. cap. 15.

Ὀρεβαίω, qui montes scandit seu peterrat. Soph. Pro eodem dicitur & ἰρεβαίω.

Ὀρεβαίω, montes scando, Plur.

Ὀρεβαίω, erectus seu reclus incedo.

Πηλεβαίω, qui per lotum graditur. Nomen ranæ, in Βασταζωβ.

Σκίλεβαίω, in theatrum produco, Bud. exponit, per unigo, ut duo, omnium oculis expono dicens, tractum esse ab antiquo concedæ licentia, quæ flagitia priusta sic traducebat, Heraclit. ad Hermodor. ἢ ἰσοβίω δὴ ἀνὰ ἀμαρτανίας ἐλαχθῆσαν ἢ, & περιουσιάζοντες, οὐλοβαίωσιν αὐτῶν τῶν μορβόλων, i. e. suam ipsi flagitiolam vitam instrument & insigniant. Qui enim in crenam prodeunt, omnibus noti sunt.

Decomp. Ἐντελεβαίω, ἢ, & pass. Ἐντελεβαίω, in profectum prodeco.

Σκωλοβαίω, animalculum frumento noxium, teste Helychio.

Vermiculus est, secundum quosdam.

Σκωλοβαίω, (tanquā ab alia origine) essent ex Epicharmo de his qui ligno pedes inanimantur claudi, vel qui grillatoria pertica incedunt. à Platone grillatores dicti.

Στυλοβαίω, columnæ basis seu pes. Vitruv. 1. 3. c. 1. & 1. 4. c. 7.

Σχοροβαίω, qui suū iuncto inambulat, funambulus.

ἔχει. Item ἐλθῶν (contemnere) & μὲν ἡθροίας ἐλθῶν
 εἰς τὴν πρᾶξιν. Item per delicias consumo bona, per ne-
 quitiam vino, inquit Bud. (ἡθροία δὲ)
 Βλακία δὲ. Eust. ait esse μωραίνην, desipere. apud Xen. autē,
 Βλακία ἢ, socordia, inertia, ignavia. Xenoph. Pxd. 7.
 Βλακία, quod per socordiam fit.
 Κατὰ βλακίαν (comp.) idem quod βλακίαν seu βλακίαν.
 Hinc κατὰ βλακίαν ἡθροίαν ἐκ τῶν μωρών. Greg. socordie de-
 diti, vel in molliem inertiāque effusi, item luxui dediti, vel
 in deliciis vitam agentes.
 Κατὰ βλακίαν ἡθροίαν, socorditer, per socordiam, remisso a-
 nimo, remissē, Aristoph. in Pluto.
 ΒΛΑΠΤΩ, F. J. ludo, damno afficio, nocco. Plat. in Apol. ὡς
 ἐμὲ μὲν βλάπτει ἡ ἡμᾶς αὐτῶν. Dicuntur & dij βλάπτειν
 quum eadem seu noxam aliquam immittunt, ut II. J. βλάπτειν
 γὰρ Ἀθῆναι. Et Xen. in Symp. ἡ μὲν θύει βλάπτει. Cum gen.
 ut Od. α. βλάπτειν καὶ ἄλλα, ab itinere quempiam impedire,
 seu inveni alicuius impedimentum afferte.
 Βλάπτω, iniuria afficio, damno afficio, vel detrimentum aut
 cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro προσκόπῃ & ἡμπεδίζε-
 Βλάμμα, τὸ, detrimentum. [ἴσα, vide Eust.]
 Βλάμμα, damni illatio, noxa, Plat.
 Βλαπτικός, nocivus, ledendi & damnū inferendi vim habēs.
 Βλάπτω, idem quod βλάπτω. vnde II. τ. βλάπτει τὸ γὰρ αὐτῶν ἰόντι.
 Βλάπτω, noxa, damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. in Plat.
 Βλάπτω, idem. Plat. de leg. 3. & Aristoph. in Ran.
 Βλάπτω, ἡ, noxius, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.
 Βλάπτω, ἡ, noxius, idem. Nic. in Alexiph. καὶ εἰς βλάπτω ἡμῶν.
 Βλάπτω, quomodo huc pertinet, vide suo loco.
 Compōsita.
 Αβλαπτικός, ἡ, ἡ, noxa exerts, cui non nocetur. Apud Nicand.
 non nocens innocuus.
 Αβλαπτικός, ἡ, ἡ, innocuus, innocuus, non nocens, ut ἡ ὀ-
 νεὶ ἀβλαπτικός. Plat. 2. de rep. Item incolonus, illzelus, inoffen-
 sus, noxa exerts. Xen. 5. Cyt. Pxd. 2. τὸς ἰαυτῶ ἀνδράς ἀβλα-
 πτικός εἶναι τὸ ἀνδρῶν παρῆχῃ.
 Αβλαπτικός, innocuus, innocuus. Item inoffensē, illzē.
 Αβλαπτικός, ἡ, innocentia. Cic. libro 3. Tulcul. Item incolu-
 mitas, in demeritas.
 Αβτιβλάπτω, vicissim ludo seu nocco, lesus ludo.
 Αβτιβλάπτω, ludo, obledo. Αβτιβλάπτω, ludo, damnum ac-
 cipio. Item, privo, iacturam facio. apud Soph. in Aiace. Τὴν
 δὲ Νηλεὺς ἀφείλετο ἀρτίως φίλῳ, privatam tali amico.
 Επὶ βλάπτω, insuper nocco & damnum infero. Thuc. lib. 3.
 Επὶ βλάπτω, noxios, damnosus, detrimentosus.
 Decomp. Συναπτιβλάπτω, vna ludi. Ex Aristot. polit.
 Επὶ βλάπτω, qui ludi seu cui noceri facile potest.
 Θεοβλάπτω, q. d. cui a Deo damna & pœna imponuntur. Item pe-
 culiarius, cui Deus abtulit intelligentiam. Bud. exp. aduerto
 numine agens, a Deo reprobatus. Herodot. in Clione.
 Θεοβλάπτω, ἡ, exp. dira stoliditas. apud Aesch. [Rhet. 3.
 Κατὰ βλάπτω, ludo, detrimentis afficio. Naz. in Orat. Aristot.
 Νοεβλάπτω, mente lesus, cui lesa est mens, qui non est sanus men-
 tis, mente captus.
 Πρεβλάπτω, obledo, nocco, Chrysofom.
 Φρεβλάπτω, mente lesus, mente captus. Hippocr. epist. ad De-
 mag. Φρεβλάπτω, dementes, inlani, more eius qui mente est
 lesus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.
 Φρεβλάπτω, amentia, dementia, apud Hesych. & Suid.
 Κορὰ βλάπτω, quomodo huc pertinet, vide in comp. ex Αμβλός.
 ΒΛΑΣΤΑΝΩ, F. Βλαστάνω. Αοιτὴ 2. βλαστάνω, germino, truci-
 cor vel fructo. de plantis. Et generaliter pro nascor. originem
 dico, vnde apud Soph. εἰς ἀερεῖαν θύοις βλαστάνω. Idem, ὅς τε
 αὐθροῖα εὐστὴ βλαστάνω. Aeschylus, Αφ' ἧς τὸ καὶ τὰ βλαστάνω
 βῶν θύματῳ. Item produco. Alex. Aph. καὶ ἄλλοις χερσὶ βλα-
 στάνω ἢ βλαστάνω.
 Βλαστάνω, ἡ, germinatio, id ipsum quod germinando producit. Gre-
 gor. Isocrat.
 Βλαστάνω, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. & fructu inchoatio.
 Βλαστάνω, ἡ, germinandi vim habens. Theophr.
 Βλαστάνω, ἡ, germinatio, propagatio. Theophr. βλαστάνω, ἡ, ἡ, metap. Plato
 incrementū vocat. Et Plat. de Niobe, βλαστάνω, ἡ, ἡ, βλαστάνω.
 Βλαστάνω, ἡ, τὸ pro eodem, Nicand.
 Βλαστάνω, ἡ, ἡ, germinatio. Theophr.
 Βλαστάνω, ἡ, germinandum propensus. Theophr.
 Compōsita ac primitiva ex βλαστάνω.
 Αβλαστάνω, repullulo, regenero, renascor. Interdū pro βλα-
 στάνω. Plat. de leg. 3. εὐφροσύνη ἐκ τῶν ἀναβλαστάνωτων.
 Αβλαστάνω, quod renascitur. Poll.
 Decomp. Συναπτιβλαστάνω, vna germina protudo. Theo-
 phrast. lust. plant. lib. 3. cap. 6.
 Αβτιβλαστάνω, germino, vel parum egermino.
 Αβτιβλαστάνω, germinatio. Et generaliter per translationem,
 pro prole, ut apud Plat. in Symp.
 Αβτιβλαστάνω, germinatio.

Βλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. lib. 4. de caus. pl. c. 9.
 Βλαστάνω, germinatio.
 Βλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3.
 Βλαστάνω, ἡ, germinatio, id quod egerminavit.
 Βλαστάνω, germinatio. Diol. h. i. βλαστάνω, ἡ, φάλλω.
 Επὶ βλαστάνω, supergermino, insuper germino. Theophr. hist. pl.
 13. c. 7. Επὶ βλαστάνω, idem. Επὶ βλαστάνω, supergerminatio.
 Επὶ βλαστάνω, supergerminandi vim habens. Theophr.
 Decomp. Προσπιβλαστάνω, incrementū germinū accipio.
 Μεβλαστάνω, germinatio, mutato germine pullulo.
 Παραβλαστάνω, circumpullulo, & renascor, seu (ut alij exp.) ad-
 nanata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 8.
 Παραβλαστάνω, quod ita circumpullulat & renascitur. Poll. 1. 7.
 Παραβλαστάνω, circumpullulatio illa. Theophr.
 Παραβλαστάνω, exp. ramulus, nepos. Quibusdam παραβλα-
 στάνω sunt aduata, aliis aduata sunt sicut appendices, atq; ramuli
 qui iusto germini aduascuntur & succrescunt, quasi proles
 noua atque allicita, e caule fronte pullulant quos si ab radice
 pullulent, stolones potius Latine dici eisdem scribant, que
 si Plinio inutilis sit fructuatio. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 4.
 Παραβλαστάνω, ἡ, ἡ, qui sic aduascunt & circumpullule.
 Theophr.
 Decomp. Αβτιβλαστάνω, nullam sobolem proferens, non
 renascens. Theophr.
 Προβλαστάνω, prius germino, prius germino. Theophr. de caus. pl.
 lib. 1. c. 16.
 Προβλαστάνω, quod prius germinavit, prius germinatio.
 Προβλαστάνω, q. d. prius germinans. Bacchum ita vocatū anno-
 tat. C. 1. Rhod. quia egerminans vitium palmitibus illi be-
 tet diuina res, vel quum eisdem foretur putatur.
 Ομοβλαστάνω, similiter germinare, germinis ratione conue-
 nire. (caus. pl. lib. 1. c. 25.)
 Υπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophrast. de
 Υπερβλαστάνω, germinationis modum excedens. Theophr.
 Υπερβλαστάνω, insupullulo.
 Αβλαστάνω, ἡ, ἡ, non germinans, sine germino, non pullulās,
 infecundus. Theophr. cui & proponit βλαστάνω.
 Αβλαστάνω, idem quod ἀβλαστάνω. Theophr.
 Αβλαστάνω, non germino, vel male germino. Αβλαστάνω,
 non germinans, germinatio non valet. Theophr.
 Αβλαστάνω, semper germinans. (natio.)
 Αβλαστάνω, ἡ, semper germino. Αβλαστάνω, perpetua germi-
 Αβλαστάνω, ἡ, non germinans, sine germino habens.
 Αβλαστάνω, ut ἀβλαστάνω ἀφίσι, germinatio emitto. ex Theophr.
 Αβλαστάνω, recens germinans. Theophr. (natio.)
 Αβλαστάνω, difficulter germinans ἀβλαστάνω, difficulter ger-
 Εύβλαστάνω, & εὐβλαστάνω, bene germinans. Theophr. Εύβλαστάνω,
 ἡ, & εὐβλαστάνω, ἡ, copiosa germinatio. Theophr. Εύβλαστάνω,
 ἡ, bene germino, idem.
 Κακοβλαστάνω, & κακοβλαστάνω, male germinans. Κακοβλαστάνω,
 male germino. Theophr.
 Αβτιβλαστάνω, vitiosa germinatio edens.
 Νεοβλαστάνω, qui nouissime germinavit.
 Ομοβλαστάνω, simul germinans.
 Οβλαστάνω, & εὐβλαστάνω, seorsim germinans. Οβλαστάνω, se-
 ἰο germino. Theophr.
 Παμβλαστάνω, & παμβλαστάνω, iterum germinans. Theophr.
 Πολυβλαστάνω, multum germinans. πολυβλαστάνω, vbertima ger-
 minatio.
 Προβλαστάνω, & προβλαστάνω, mature germinans. Theophr.
 Προβλαστάνω, matura germinatio, seu precox germinatio.
 Προβλαστάνω, ἡ, mature germino. Idem.
 Πυκνοβλαστάνω, dense germinans.
 Συναπτιβλαστάνω, congerminans. Itē germinationē iunans. Theophr.
 Ταχυβλαστάνω, germinandi celeritas. Theophr.
 ΒΛΑΤΤΙΟΝ, Βλαττίον, apud Αβλαστάνω & recēiores me-
 dicos Græcos dicitur os anterioris nariū purpuris. Causam apper-
 tationis huius exposuit Leonh. Fuch. de compos. medic. lib. 2.
 Βλαττίον, vide in βλαστάνω.
 ΒΛΑΥΤΑΙ, genus calceamoti, sicut & βλαύω ἡ, ἡ, clypeo. vnde
 to in Symp. εἶναι γὰρ εἰς Σαυράτῳ ἐστὺν ἡν λαιμὸν τὴν ἡ
 βλαύται ὑποδ' εἰς ἡμῶν &c. Et apud Athen. 1. 12. βλαύται, ἡ, ἡ,
 βλαύται, ἡ, τὸ cypripodium seu sandalium. Athen. lib. 8. Legitur
 & apud Aristoph. & in Epigr.
 βλαύται, in duere aut verberate sandalio. Hesych.
 Αβλαύται, (comp.) exp. excalceatus, discalceatus, qui nudis pedi-
 bus incedit. Hesych.
 Βλαύται, &c. vide in βλαστάνω.
 ΒΛΕΝΝΑ, ἡ, mucus; frigidiū humidūque succus quem
 omnes φλέγια vocant, ut scribit Gal. lib. 2. de facit. nat. Hip-
 pocrates ita nominare consuevit crassiorē pituitam, qualis ē
 cerebri per palatum & nares descendit.
 Βλεννώδης, ἡ, ἡ, mucus. Hippocr. Βλεννώδης, adit. idē. Peculiarit

